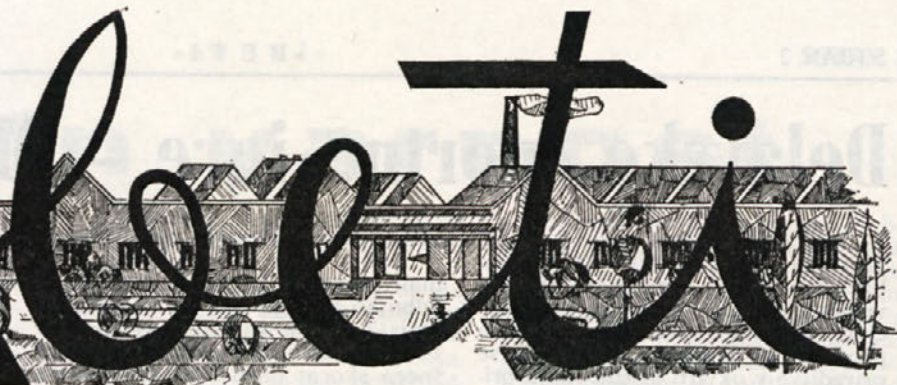

BELOKRANJSKATRIKOTNA
INDUSTRIJA METLIKA

Št. 8 - Leto V. - GLASILO DELOVNE SKUPNOSTI »BETI« METLIKA - November 1969

Mladinska konferenca

V soboto zvečer, 20. 9. 1969, je bila v mladinskem klubu BETI mladinska konferenca, ki je bila sklicana zaradi vse večje pasivnosti odbora mladinskega aktiva. Konferenca je imela zelo obsežen dnevni red.

Poročilo dosedanjega predsednika o delu mladinskega aktiva v preteklem obdobju je sprožilo živahno razpravo. Ugotovljeno je bilo, da je nedelavnost mladinske organizacije v podjetju neopravičljiva. Nastala pa je v glavnem po krivdi članov starega odbora. Ker je več članov odbora odšlo iz podjetja in se ostali člani niso udeleževali sestankov, so tako onemogočili vsaj minimalno delavnost mladinskega aktiva. Dosedanji predsednik tov. Marjan Cerjanc je imel zelo težko nalogo, ker ni mogel predati dolžnosti in pravočasno sklicati konferen-

ce, ki bi izvolili novo vodstvo. Na pobudo in v sodelovanju z drugimi družbeno-političnimi organizacijami je bil ustanovljen odbor za pripravo konference, ki naj bi naredila konec takšnemu stanju v mladinskem aktivu.

Konferenca je povsem uspela. Kritično je obravnavala vzroke, ki so pripeljali mladinsko organizacijo v BETI do pasivnosti in izvolila nov odbor, v katerem je šestnajst članov. Za predsednika je bil izvoljen Mirko Jelenič, za sekretarja pa Slobodan Udovičič. Člani odbora so še: Anton Brinc, Jože Cigič, Bojan Cimerman, Nada Cavlovič, Jože Gerkič, Mirko Humljan, Angelca Ilenič, Jožica Kopinič, Viktor Kozjan, Marjana Bele, Breda Marentič, Jožica Nemanič, Jožica Kapušin in Vida Pavlovič.

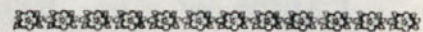
O delu občinske konference zvečer mladine Metlika je spregovorila predsednica občinskega komiteja ZMS Marijana Molek. Seznanila je prisotne s planiranimi in izvedenimi akcijami občinskega komiteja. Novo izvoljenemu odboru je zaželela čimveč uspeha pri delu pa tudi boljše sodelovanje z občinskim komitejem.

Na konferenci je bilo sklenjeno, naj se bodoče delo mladinskega aktiva usmeri v reševanje problemov v podjetju. Več pozornosti je treba posvetiti skrbi za mladega človeka — proizvajalca, posebno pa tistim mladincem, ki prvič stopajo v delovno razmerje. Udeleženci konference, posebno gostje, so bili malce presenečeni, ker je bil od vodilnih uslužbencev podjetja na konferenci prisoten le predsednik delavskega sveta Karel Vardijan. Tov. Vardijan je prisotnim v kratki razpravi dal več tehničnih predlogov za uspešnejše delovanje mladinskega aktiva v prihodnosti, za kar so mu mladinci zelo hvaležni.

Iz poteka konference je bilo razvidno, da je pripravljani odbor uspešno izvedel zastavljeno nalogo, saj je bilo na konferenci prisotnih 57 delegatov iz vseh delovnih enot našega kolektiva. Po končani konferenci je bilo mladinsko srečanje s plesom. Igral je ansambel »Abadoni« iz Črnomlja v veliko veselje polne dvorane mladih, ki so želeli, da bi se še večkrat tako razveselili.

Mladinski aktiv BETI se zahvaljuje vsem, ki so kakorkoli pripomogli k uspehi konferenci. Posebna zahvala velja našemu sindikatu.

—ajk

Mladinskemu aktivu »BETI«

K dnevni republike 29. novembra, vam iskreno čestitamo in želimo še nadaljnjih delovnih uspehov.

Mladinci »Papirkonfeksije«
Krško

Mladinski aktiv trgovskega podjetja »TEKSTIL« iz Ljubljane je bil z obiskom in sprejemom v našem podjetju zelo zadovoljen

Delavske športne igre – METLIKA 1969

Se nekaj tednov nas loči od praznika občine Metlika, 26. novembra, ter Dneva republike, 29. novembra. Ta dva praznika prebivalci naše občine vsako leto dostojno praznujemo. Tradicija pa je, da se prireditve v okviru praznovanja prično že nekaj mesecev prej z željo, da bi jih bilo čim več in da bi bile čim bolj množične. Prirejamo proslave, organiziramo razstave ter sodelujemo v raznih športnih tekmovanjih.

Tako je tudi letos. Poleg drugih so se v tekmovanja vključili tudi športniki-delavci, ki tekmujejo v raznih športnih panogah v okviru Delavskih športnih iger 1969. Ker se je letos za občinska tekmovanja prijavilo zelo veliko tekmovalcev in ker se za te tekme zanimajo tudi nešportniki, naj vas vsaj nekoliko seznanim s samim potekom tekmovanj in njihovim pomenom.

Letos tekmujejo delavci-športniki v naslednjih disciplinah: malem nogometu, rokometu, odbojki, namiznem tenisu, kegljanju, streljanju in šahu. Tisti, ki že več let spremljate naše športne igre, ste lahko opazili, da je letos na programu tudi mali nogomet. Zanj smo se odločili zato, ker je to danes zelo popularen šport, ki ga igrajo tako predšolski otroci kot odrasli ljudje. Letos šolski otroci ne tekmujejo skupaj z odraslimi. Za odrasle smo razpisali posebne igre tudi v okviru Delavskih športnih iger. K sodelovanju smo povabili tudi vaške

ekipe, saj so kmetje tudi delavci.

Koliko ekip se je prijavilo? Za mali nogomet 5, za rokomet 2, za odbojko 5, kegljanje 10, za namizni tenis 7, šah 8, za streljanje pa kar 19 ekip. Torej zelo velik odziv, kakršnega skoraj nismo pričakovali. To pomeni, da se mladina zanima za šport, nima pa kje tekrovati, saj, razen košarke in naših iger, športne dejavnosti v Metliki ni. Pohvaliti moramo športnike iz BETI, ki so se prijavili za vse discipline, v namiznem tenisu in šahu kar z dvema ekipama.

In kako poteka tekmovanje. Pogledimo rezultate v malem nogometu:

1. kolo: BETI : Mesarji 7 : 2
Trgovci : Komun. pod. 4 : 3
2. kolo: Rosalnice : BETI 3 : 2,
Mesarji : Komun. pod. 3 : 0
3. kolo: Mesarji : Trgovci 6 : 0,
Rosalnice : Komun. pod. 3 : 0
4. kolo: Rosalnice : Trgovci 7 : 0,
BETI : Komun. pod. 3 : 0
5. kolo: Rosalnice : Mesarji 3 : 0,
BETI : Trgovci 3 : 0

Končni vrstni red:

1. Rosalnice	4	4	0	0	16	: 2	8
2. BETI	4	3	0	1	15	: 5	6
3. Mesarji	4	2	0	2	11	: 10	4
4. Trgovci	1	1	0	3	4	: 19	2
5. Komunala	4	0	0	4	3	: 12	0

Nekatere ekipe so žal vzele tekmovanje neresno. Tekmovalci niso prihajali na tekme in so morale

njihove ekipe nekaj srečanj predati brez boja. Rosalnice so prvo mesto osvojile popolnoma zaslužno. Njihovi igralci so se trudili, kar jim je na koncu tudi prineslo uspeh. Edini pravi nasprotnik jim je bila ekipa BETI, ki bi z malo več športne sreče lahko osvojila prvo mesto. Pri obeh prvoplasiranih je treba pohvaliti vse igralce, ki so poleg borbenosti pokazali tudi precej znanja. Druge ekipe, z izjemo Mesarjev, so kvalitetno precej zaostajale. Nekateri igralci so tekmovali celo bosí. Res ne vem, če bi bil za njihov sindikat tako velik izdatek, da bi jim kupili copate in enotne drese, saj so le-te imeli edino igralci obeh prvoplasiranih moštev.

Za Rosalnice so igrali: Jurajevčič, Humljan, Peričak, Brinac, Brodarič I, Brodarič II, Brodarič III, Zvonkovič in Žugelj.

Za BETI: Polojac, Horvat, Mrvar, Guštin, Cimerman, Hauptman, Udovičič in Cigič.

Tudi v rokometu je tekmovanje končano. Ker sta se prijavili le dve ekipi, je bila odigrana le ena tekma: BETI : Sola 20 : 12. Za šolo so nastopili tisti, ki so zaposleni na šolah metliške občine. Na tekmi se je posebno izkazal njihov vratar, šofer Tone. Vrstni red: 1. BETI, 2. Sola.

Tekmovanj v drugih disciplinah do časa, ko je bil napisan ta članek, še ni bilo. O njih bomo pisali pozneje. V naslednji številki bomo objavili vse rezultate ter uvrstitev za pokal Skupščine občine Metlika. Prav tako bomo pisali tudi o pomenu športa za delavce in o pomenu samih delavskih športnih iger.

Mislím, da je prav, če na koncu objavimo, kateri delavci BETI bodo še tekmovali.

ODBOJKA: Gašperič, Guštin, Hauptman, Horvat, Mrvar, Pavlovič in Udovičič.

KEGLANJE: Gašperič, Kočevar, Podrebarac, Ribarič in Udovičič.

SAH: Prva ekipa: Adamič, Dupor in Mrvar.

Druga ekipa: Horvat, Podrebarac in Predovič.

NAMIZNI TENIS: Prva ekipa: Adamič in Hauptman.

Druga ekipa: Gašperič in Mrvar (Udovičič).

STRELJANJE: Hauptman, Horvat in Hutar (Matekovič).

Egon Petric

Ekipa za paranje čipk, ki je bila dosedaj v tesnih prostorih pletilnice, je dobila svoj prostor v konfekciji

ZAHVALA

Vsem sodelavkam iz konfekcije BETI Metlika se toplo zahvaljujem za prejeto darilo ob odhodu v službeni pokoj.

Cvetka Orlič

Delo in varnost

Varstvo pri delu ima nalogo, da v čim večji meri odpravi ali vsaj ublaži poškodbe pri delu in da delo humanizira. Tehnična varnost v delovni okolici ne more biti vedno povsem rešena. Zato je treba toliko bolj spoštovati in izvajati določila temeljnega zakona in pravilnika o varstvu pri delu. Sleherni delavec si mora prizadevati, da je pri delu čim manj nezgod. 14. člen našega tovarniškega pravilnika o varstvu pri delu obvezuje tudi vodje delovnih enot, obratov in izmen, da skrbijo za čim večjo varnost. Tako je njihova dolžnost:

1. da se v njihovih enotah zagotovi in izvajajo vsi varnostni ukrepi, ki so predpisani z akti o varstvu pri delu,
2. da skrbijo, da so delovne priprave v brezhibnem stanju,
3. da spremljajo stanje varstva in o tem obveščajo odgovorno službo,
4. da skrbijo za dnevno kontrolo zaščitnih sredstev in naprav ter poučijo nove delavce o nevarnosti in ravnanju v primeru nesreče,
5. da skrbijo, da so vse električne naprave vgrajene in zaščitene po predpisih, da ne pride do nesreče,
6. da prepovedo opravljati delo delavcu, ki ne upošteva vseh varnostnih ukrepov, bodisi da pride pijan na delo ali da kadil v prostoru, kjer je to prepovedano,
7. da skrbijo, da je na zalogi vedno dovolj sanitetnega materiala, ki

je potreben za prvo pomoč in da o nezgodah poročajo varnostni službi.

Ker v zadnjem času delavci vse pogosteje kadijo na delovnem mestu in vsakdanja opozorila, da je to nevarno, ne zaležejo, smo mnenja, da je prav, če objavimo nekaj členov temeljnega zakona o varstvu pred požarom. Tako bo objava teh členov, ki vsebujejo tudi sankcije za nepravilno ravnanje, pozitivno vplivala na vse tiste, ki morajo skrbeti za ohranitev družbenega premoženja.

1. vsak, ki je zaposlen v podjetju, se mora ravnati po navodilih pravilnika o požarnovarnostni službi; v nasprotnem primeru odgovarja disciplinsko,
2. za požarno varnost v podjetju so zadolženi: šef proizvodnje, obratovodje oddelkov, mojstri in predelavci,
3. kajenje je v vseh delovnih prostorih strogo prepovedano,
4. zaloge vnetljivih tekočin v prostorih obrata ne smejo biti večje, kot je njihova enodnevnna poraba,
5. stroji ne smejo biti prašni, tla pa ne polita z oljem ali bencinom. Mastne krpe ali papir je treba sproti odstranjevati iz obrata,
6. kazenski in disciplinski ukrepi, ki so predvideni v 273. členu TZDR, se uporabljajo za delavce, zlasti za kršilce tretje točke pravilnika, to je za tiste, ki kade v delovnem prostoru.

Ker bomo v prihodnje pravočas-

no ukrepali proti vsakomur, ki bo kršil omenjene člene, smo tudi dolžni, da jih vsi izvajamo. Pri tolikšnem številu zaposlenih pa en sam človek ali sektor težko bedi nad izvajanjem sprejetih aktov. Potrebno je, da sodeluje ves kolektiv, ker bo tako delavec in družbeno premoženje uspešno obvarovana pred poškodbami ali požarom.

Štupar Ignac

Svet, ki so mi ga odprle knjige

Naloga iz pismenega zaključnega izpita

Kadarkoli vidim majhnega otroka, ki brezbržno teka po cvetoči poljani za raznobarnimi metulji, se spomnim na svoje otroške dni. Misli me vodijo v tiste večere, ko sem skupaj z bratci in sestricami radovedno poslušala materine pripovedke o Rdeči kapici in palčkih. Tako sem utrujena od sonca in igre zaspala v materinem naročju, polnem ljubezni in dobrote.

»Ko odrasteš, boš hodila v šolo, naučila se boš brati in pisati in spoznala boš, da je knjiga največji prijatelj, ki ti bo odprl pot v novo življenje«, mi je govorila mati. Tedaj sem vzela v roke knjigo, gledala tiste črne zame še nepoznane črke, ne da bi dojela, da je knjiga lahko človeku prijatelj.

Prišel je čas, ko sem morala v šolo. Postala sem učenka. Naučila sem se pisati in brati. V knjigah sem spoznala, da je razen vil, palčkov in mojega rojstnega kraja še mnogo drugih krajev s podobnimi ali drugačnimi običaji. Zelo rada sem brala o džunglah Azije in Afrike. Spominjam se, ko sem prebrala o Havajih, da sem želela postati majhna Havajka in uživati v lepota narave, sijaju sonca, zanosu pesmi in kitar. Potem sem lovila krokodile v vodah Nila. Bila sem na slapovih Niagare, nakar so mi majhni Eskimi razkazovali v ledenih hišicah kože ulovljenih tjulenjev.

Danes razmišljam, če je svet, v katerem živimo, urejen pravično? Eni živijo v izobilju, drugi pa ne morejo zadovoljiti niti svojih najosnovnejših potreb. Oddaljenost, ki se je nekoč merila s kilometri, se primerja z bliskostjo konteksta. Pri tem mislim na to, da prej zremo o tistem, kar se je zgodilo v New Yorku, kot v bližnji vasi.

Včasih se počutim tako majhno, nemočno, kot popolna neznanica. Ponovno krčevito vzamem knjigo, listam in berem, da bi čimbolj spoznala svet, ki so mi ga odprle knjige.

Anica Lončar

Z novim strojem za pisanje etiket se je delo poenostavilo, etikete pa so napisane lično in enotno

Pridobile so si poklic

V jesenskem šolskem roku so uspešno opravile zaključni izpit in si pridobile kvalifikacijo konfekcionarke trikotaže na Poklicni šoli BETI pri Tekstilnem šolskem centru Kranj naslednje naše sodelavke: BRUNSKI LJUBICA, BRKLJE ŠTEFICA, BELANEK MARIJA, CUNJAK MARIJA, GARAPIĆ MARICA, HUMLJAN VLADKA, LADEŠIĆ ZLATA, LONČAR ANICA, MLAČAK MARICA, MALERIĆ VIDA, MALERIĆ JOŽICA, MATKOVIĆ VERA, MIKEŠIĆ ANA, MRAVINEC ŠTEFKA, PERESKO NADA, PRUŠEVIĆ MARTA, PISKURIĆ MARICA, STARIHA STANKA, STARIHA OLGA, SMUKOVIĆ MARICA, SPUDIĆ MARICA, VATOVEC KARLINA, ZMAIĆ ANA, WEISS NADA, ŠAVOR MARICA, SEGINA ANICA, ŽUGELJ MILENA.

Izbrali smo tri učenke, ki so uspešno končale Poklicno šolo in pogledamo, kaj so nam povedale.

JOŽICA MALERIĆ je zaposlena že tri leta v konfekciji, sedaj je mojstrica in svoje delo opravlja zelo vestno.

Zanima nas, zakaj ste se odločili za to šolo?

Vedela sem, da mi bo koristila. Vse, kar sem pridobila v tej šoli, skoraj nehoti uporabljam pri reševanju problemov na svojem delovnem mestu, skratka, bolj se znajdem.

Kaj vam je posebno ugajalo na šoli in kaj ne?

Mislim, da je bila učna snov strokovnih predmetov, kolikor jo potrebuje vsak konfekcionar, zelo lepo podana. Dobro bi tudi bilo, da bi bilo pri strokovnem risanju več poudarka na praktičnem delu.

Kakšne želje imate v prihodnje?

Moja največja želja je, da se v konfekcijski stroki še bolj izpopolnim. Že letos sem se želela vpisati na srednjo konfekcijsko šolo v Zagrebu. Moje finančne razmere pa mi kljub štipendiji tega niso dovolile. V ta namen že sedaj hranim vsak mesec nekaj denarja in bom drugo leto študij nadaljevala, ko

bom imela poleg štipendije še nekaj svojih prihrankov.

Torej boste vztrajali, da dosežete srednješolsko izobrazbo?

Želim ostati na delovnem mestu mojstrice in bom na tem vztrajala.

MARICA PISKURIĆ je stara komaj 18 let in je v našem kolektivu

od 1967. leta. Marica je bila izmed svojih sošolk najbolj pridna na svojem delovnem mestu. V času, ko je obiskovala šolo, je dosegla povprečno 128 % normo.

Kaj nam lahko poveste o vašem šolanju na tej šoli?

Veliko vsega je bilo v dveh letih. Zjutraj smo zgodaj vstale in odšle v službo, popoldne pa se je nadaljevala šola, največkrat brez toplega kosila. Domov smo prihajale zvečer okrog 10. ali 11. ure. Res, da je bilo za vse najtežje v začetku, potem pa smo se na to privadile. Pristno tovarništvo med sošolkami in predavateljji je vse težave premostilo in po dveh letih smo s solznimi očmi zapuščale šolske klopi.

Kako ste v tem času kljub šolanju mogli dosegati take delovne uspehe?

Delo na stroju mi nikoli ni delalo nobenih težav. Nisem delala samo na enem stroju. Večkrat so me po potrebi premeščali od stroja do stroja, pa sem z lahkoto takoj obvladala novo delovno fazo.

Kaj bi svetovali delavkam, ki še nimajo kvalifikacije?

Vemo, da ni lahko dobiti službe. Delovna mesta, ki jih zasedamo, moramo zadržati in jih s kvalifikacijo zavarovati. Bolj ko spoznavamo svoje delo, bolj ga lahko opravimo. Svetujem svojim sodelavkam, ki še nimajo kvalifikacije, da se vpišejo v to šolo.

VERA MATKOVIĆ je stara 18 let. V tovarno je prišla pred dvema letoma. Je edina, ki je opravila zaključni izpit z odličnim uspehom. Sedaj nadaljuje šolanje v tretjem letniku tekstilne srednje šole — konfekcijski oddelek v Zagrebu. Čez

dve leti bo Vera prav gotovo konfekcijski tehnik.

Cemu ste se odločili za vpis v poklicno šolo BETI?

Po končani osemletki sem želela nadaljevati šolanje, vendar mi to ni bilo mogoče. Takoj, ko sem se zaposlila v naši tovarni, sem si želela pridobiti čim več znanja za svoje delo. Zato sem se tudi vpisala v to šolo. Imam posebno veselje za konfekcijsko stroko. Poklicna šola mi je dala pogum in tudi osnovo za nadaljnje šolanje.

Kako ste zmogli opraviti zaključni izpit z najboljšim uspehom?

Nikoli nisem pomislila, da bom najboljša. Res, da sem dve leti delala sproti in temeljito. Pred zaključnim izpitom sem kljub temu imela veliko tremo in so mi moje sošolke dajale pogum.

Kakšno delovno mesto si želite v naši tovarni, ko boste končali šolo v Zagrebu?

Najprej se moram zahvaliti našemu kolektivu, ki mi je s štipendijo omogočil nadaljnje šolanje. Po končani šoli želim delati v konfekciji na delovnem mestu, kjer me bodo najbolj potrebovali.

Vse zgoraj navedene, ki so opravile uspešno zaključni izpit in si pridobile kvalifikacijo za naziv industrijska šivilja trikotaže, so delavke v rednem delovnem razmerju. To je bila prva skupina izrednih učenk na poklicni šoli, ki so si na ta način pridobile kvalifikacijo na delovnih mestih. Svoje delovne izkušnje so si obogatile s teoretičnim znanjem. Spoznale so tehnologijo konfekcije, material, s katerim delajo, stroje v konfekciji in si na splošno pridobile širše obzorje sodobnega delavca in upravjalca. Zelo zanimivo in hvalevredno je, da

Nadaljevanje na 5. strani

Zopet v šolskih klopeh

V letošnjem šolskem letu je pri poklicni šoli BETI uspešno končalo pouk 27 učenk, ki so obiskovale to šolo, a so bile v rednem delovnem razmerju. Tovarna je s tem omogočila svojim delavcem, da si pridobijo potrebno znanje in kvalifikacijo, obenem pa si je za prihodnost zagotovila potrebne kadre v proizvodnji. Tudi letos smo želeli, da bi se delavke prostovoljno vpisale v I. letnik poklicne šole, vendar je bil odziv slab. Precej prepričevanja in osebnih razgovorov je bilo treba, da smo delavkam dokazali, da je znanje edino merilo človekove sposobnosti na delovnem mestu.

Učenke — delavke, med njimi tudi matere, že sedijo v šolskih klopeh. V prvem spisu pri pouku slovenskega jezika so nekatere zapisale takole: »Sedela sem za strojem in mojstrica pomoli predme vabilo. Prebrala sem ga in občutila strah v srcu. Nisem se takoj odločila za šolo,« piše Tončka Prijanovič. »V mislih sem se uprla. Hotela sem se izmuzniti, toda zaman. Stroji so brneli, v meni pa je rojila le ena misel — šola.«

Jožica Nemanič pa je zapisala: »Minilo je že pet let, odkar sem zapustila šolske klopi, se poslovila od knjig in zvezkov ter se predala brezskrbnemu življenju. Želela sem se izolirati, toda morala sem se zadovoljiti s tem, da sem se zaposlila. Zopet sedim v šolskih klopeh — šola, znanje nam danes veliko pomenita, zato sem sklenila, da bom uspešno končala poklicno šolo.«

»Bil je lep jesenski dan, ko sem dobila obvestilo, da sem sprejeta v poklicno šolo. V meni je bil nek nemir,« piše Pepca Zlogar. »Vendar sem dobila že prvi dan zelo lep vtis o naših predavateljih, ko sem videla, da tudi oni žele, da bi prišla do poklica.«

Vera Kikelj pa je spis končala s temi mislimi: »Plaho sem gledala na vrata, kdaj bo prišla učiteljica z dnevnikom v razred. Stopila je neopazno, odložila dnevnik na mizo in

se začela z nami prijazno pogovarjati. Moja slaba volja se je spremenila v veselje. Hitro in lepo minevalo ure pouka.«

Tudi Tončka Ramuta je lepo napisala, da se ji je izpolnila skrita želja, da bo končala poklicno šolo.

Barica Djopar je prišla iz Varaždina. Njen spis je nekoliko drugačen, gane te in ob njem začneš razmišljati, da je delo z ljudmi, predvsem pa učnovzgojno delo pedagoga, zelo zahtevno, če hočeš, da bo pravično. Takole je začela: »Revščina me je odtrgala iz materinega krila in toplega objema. Sla sem po svetu iskat kruha. Našla sem ga

ravno tu, kjer se zadovoljna nahajam v šolskih klopeh. Komu naj se zahvalim? Vsem, ki so me razumeli in sprejeli na delo in v šolo. Hvala sem tovarišici, ki me je potolažila in dala voljo do učenja. Tu sem našla novi dom.«

Še bi lahko naštevati misli naših novih učenk. Vsaka se je potrudila in hotela napisati kar se da lepo. Zaupam vanje in sem prepričana, da bodo uspešno končale šolo, čeprav s težavo. Prav je, da jih tudi na delovnem mestu spoštujemo kot človeka, ki se trudi, da bi nekaj postal.

D. N.

ZAHVALA

Ob tragični izgubi naše hčerke, sestre in tete **MARIJE PERUŠIČ** iz Butoraja se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom, prijateljem in znancem, ki so jo spremili na zadnji poti in nam izrekli sožalje. Posebno se zahvaljujemo članom kolektiva BETI iz Crnomlja, tov. Šilerju, Mari, Ivici in Elki in tudi vsem drugim, ki so nam pomagali v tej nesreči. Hvala sindikalni podružnici BETI, njenim sodelavkam, tovarni BELSAD, sostanovalcem in sorodnikom za podarjene vence. Hvala tov. obratovodnji za ganljiv govor ob odprtem grobu in vsem, ki so kakorkoli sočustvovali z nami v teh težkih trenutkih.

Žalujoča družina Perušič

» B E T I «

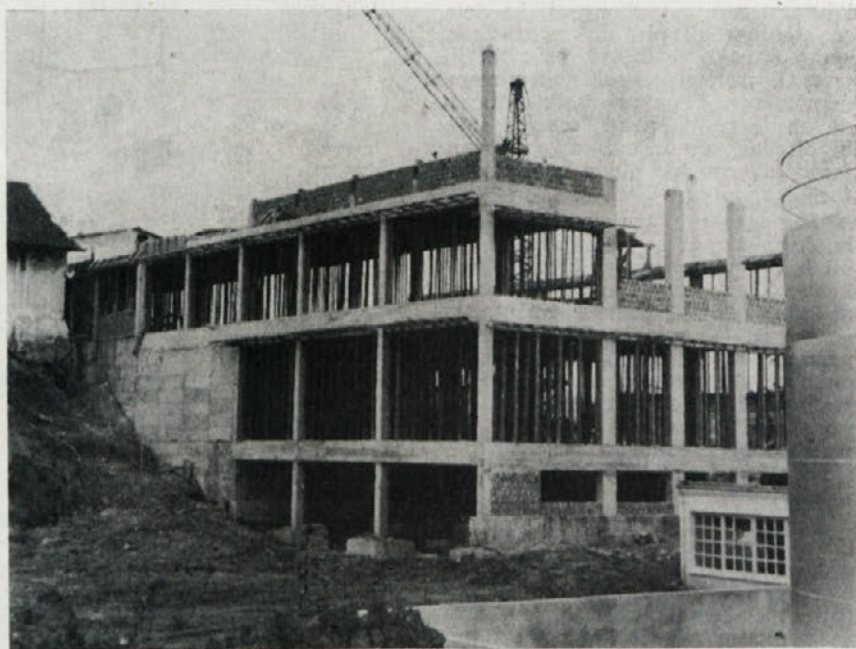
Izdaja: Belokranjska trikotna industrija Metlika.

Ureja uredniški odbor:

Silva Dular, Mirko Jelenič (odgovorni urednik), Juri Matekovič, Stane Mrvar, Slavko Nemanič, ing. Franc Oletič, Slavko Šiler, dipl. ing. Ružica Škof.

Izhaja enkrat mesečno v 1300 izvodih.

Tisk: Papirkonfekcija, Krško.

Zaključna dela na novi barvarni, ki bo kmalu usposobljena za obratovanje

PRIDOBILE SO SI POKLIC

Nadaljevanje s 4. strani

so vse, ki so vztrajale v šoli, šolo tudi uspešno končale. Za nagrado jim je naš kolektiv omogočil obisk Gorenjske predilnice v Škofji Loki, ogled Bleda in Bohinja in žičnice na Vogel. Tri učenke, Vera Matkovič, Marta Pruščević in Stanka Stariha, pa so bile nagrajene s knjižnimi darili.

Uredniški odbor želi tudi prihodnjim skupinam izrednih učenk veliko uspeha pri njihovem šolanju. Ružica ing. Škof

Pisma bralcev

Obljuba, ki jo je dal uredniški odbor v prvi številki našega glasila, da bo objavljala prispevke in pisma najširšega kroga naših bralcev, še vedno drži. Uredniški odbor se trudi, da bi dal našemu glasilu vsebino, ki obravnava problematiko našega kolektiva, uspehe in neuspehe, krivico in pravico. Tudi vprašanj bomo veselili. Delovni kolektiv ima pravico, da je informiran o vseh dogodkih in odločitvah. Naša dolžnost pa je, da te odločitve posredujemo zaposlenim.

Objavljamo pismo sodelavke, ki obravnava naše medsebojne odnose na delovnem mestu. Ti odnosi so včasih bolj pristni, včasih manj. Velikokrat vplivajo nanje okoliščine, ki jih ne moremo spremeniti. Pismo, ki ga objavljamo, je morda preveč načelno in splošno, a led je prebit in pričakujemo, da bodo naši bralci v prihodnje bolj pogosto sodelovali s svojimi prispevki.

LJUDJE MED SEBOJ

V našem glasilu se srečujemo z najrazličnejšimi pohvalami, kritikami, nasveti, šalami, drobnimi novicami in podobnim. Menim, da je dobro, če se kdaj tudi pomenimo, kakšni smo, kako se vedemo drug do drugega in še marsikaj.

Nobena skrivnost ni več, da se je v naši tovarni razširila domišljavost in predrznost, še najbolj pa med tistimi sodelavci, ki bi morali biti že glede na svoj položaj bolj dostopni. Ne trdim za vse, vendar se najde kakšen nadrejeni ali vodja oddelka, ki se do svojih sodelavcev obnaša oholo in predržno. Res je, da ni nihče nezmožljiv in lahko naredi napako tisti, ki dela za strojem ali pisalno mizo. Že s samo napako je človek prizadet in je vsak pretiran izbruh nadrejenega neprimeren. Lepa prijateljska beseda najde vedno pravo mesto. Zato bi bil čas, da se tudi mi pogovarjamo iskreno, ne glede na delovno mesto ali položaj.

Nimamo pravega veselja do dela, če vemo, da si kdorkoli nad nami lahko stresa svojo ihto. Največkrat po nepotrebnem in še takrat ne bomo deležni tistega skromnega »oprostiti«. V mislih imam takšne primere, ko se z dobrim namenom obrnete do sodelavca, ga prosite za pomoč ali nasvet pri delu, pa vas ta niti poslušati noče. Ne da vam do besede ali pa vas celo odslavi z besedami, da lahko greš, saj s teboj nima kaj govoriti.

Zavedati se moramo, da imamo dokaj skromne osebne dohodke, pa nam zato sodelavci vse pogostejše uhajajo na delo drugim in celo v tujino. Namesto da bi jih zadržali vsaj z lepo besedo, prijaznim pogledom in vljudnostjo, smo z njimi osorni. Delavec s sklonjeno glavo po tihem kolne šefa in tovarno. Za-

vedati bi se tudi morali, da je vsak po svojih močeh soudeležen pri gradnji tovarne. Posebno velja to za stare delavce. Če potem pomislimo, da se najde nekdo, ki je prišel k nam preu letom ali dvema, pa se stresa nad sodelavcem, ki se trudi v podjetju že deset ali petnajst let, le-tega zaboli srce pa si misli: »Kje si bil ti, ko smo mi gradili tovarno in si pritrgovati od ust, da si zdaj tudi ti v njej našel svoj kos kruha?«

Zatorej bodimo vljudnejši, prijaznejši in bolj dostopni. Ne domišljajmo si preveč in ne delajmo si utvar, saj lahko hitro pride čas, da bo tisti, ki danes visoko leti, jutri nizko padel.

T. Gornik

KATA PRIPOVEDUJE

LIKVIDNOST

Kata: Štefa, posodi mi pet jurjev, da si kupim »fasungo«. Veš, že od dvajsetega sem nelikvidna.

Štefa: Kaj pa je to nelikvidna?

Kata: Veš, Štefa, včasih smo temu rekli, da smo brez ficka.

VSI HRGAVI

Ko se je avtobus bližal avtobusni postaji pri žagi Suhor, je vprašal sprevodnik potnike: »Je kdo za na žago?« »Nobeden«, se oglasi nekdo izmed potnikov. »Vsi smo grčasti, kar napre peljite!«

ODLICEN PRALNI STROJ

Gospodinja je reklamirala stroj za pranje posode.

Gospodinja: »Poglejte, ta stroj sem kupila pri vas, a mi ob vsakem pranju razbije vse krožnike.«

Trgovec: »Že, že, toda pogledjte, kako so vsi kosi čisti.«

Nekje je življenje lepše

(Ob praznovanju 50-letnice ustanovitve ZK in SKOJ)

Sonce je bilo že visoko in toplo, ko smo prispeli v Kozje. Še naš grdi, star avtobus se nam je zdel zaradi tega lep, čeprav je bil prava pokveka med drugimi. Tu se je že trlo mladine. Vse je bilo razpoloženo in še vreme je bilo čudovito. Kozjansko je revna pokrajina, morda najrevnejša na oni strani Save in še čez. A ta dan ni nihče mislil na to; srečevali so se znanci, se pozdravljali, smejali in zavili k stojnici, kjer se je pilo.

Nov asfalt, ki so ga položili prav za proslavo, se je oprijemal čevljev, kakor bi hotel prikleniti človeka, naj ostane tam dalj časa, da bo lahko spoznal resnično življenje, borbo ljudi z zemljo, ki daje le nekaj fižola, krompirja, koruze in trave. V Kozjem so ljudje zatopljeni v vsakdanje skrbi, na preteklost se obračajo s tihim ponosom v srcu in solzami v očeh. Tudi za prihodnost vedo, da je njihova pot od zibelke preko nerodovitnega polja do pokopališča blizu vasi. In nič drugega... Tisti dan pa so se vključili v reko, ki je valovila po cestah, pred gasilskim domom, pred šolo in marsikdo je zasanjal, da bo s to reko odpлавljal v svet, kjer mora biti življenje lepše... Nekje pač je življenje lepše.

Popoldne, ko so iz zvočnikov izzvenele zadnje besede, ki so poudarjale zasluge Kozjanskega v narodnoosvobodilnem boju, je zažvelelo. Kulturni program se je odvijal na več krajih. Tu so plesale folklorne skupine, tam je igral beat ansambel, od drugje je prihajal glas narodnih pesmi. Ljudje so stali, gledali, občudovali desant, ki so ga izvedli pripadniki vojske. Helikopterji so krožili in preglašili petje in plesanje, kot bi opozarjali na nevarnost nove vojne. A le za hip. Spet je vse zaplesalo, se objemalo, jedlo, pelo in pilo. Malokdo je še pomislil na dogodka pred dvema desetletjema in malokdo se je zavedal, da bo jutri kraj spet sameval in da bodo ljudje spet hiteli na travnike in njive. To je njihov kruh, ki je premalo slan, kolikor solza in znoj je v njem.

O včeraj ne bodo govorili, a ostal jim bo v spominu še dolgo.

-ni